

[Peul Schlüter.]

portere bl. a. øl på dåser til salg på det danske marked. Dette vil uundgåeligt medføre, at også de danske bryggerier af konkurrencehensyn vil producere øl i engangsemballage til hjemmemarkedet. Uforgængelig engangsemballage i stort omfang vil imidlertid kunne udvikle sig til et voldsomt forureningsproblem. Efter min opfattelse bør man derfor straks fra starten forbyde anvendelse af engangsemballage i Danmark. Under alle omstændigheder må der gælde samme regler for udenlandske virksomheder og danske bryggerier. Overgang til engangsemballage vil kræve meget betydelige investeringer i de berørte danske virksomheder. Det ville være urimeligt, om et forbud mod engangsemballage først fremkom, efter at investeringerne var foretaget.

Spørgsmålet er stillet, fordi jeg anser det for vigtigt, at der tages et standpunkt hurtigst muligt af hensyn både til forureningsfaren og til de danske bryggeriers beskæftigelses- og konkurrencemuligheder.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (10. juli 1970):

I lovgivningen findes der allerede forskellige regler, som tilsigter at hindre henkastning af affald på uønskede steder. Således er det efter naturfredningsloven forbudt at henkaste affald i naturen, og en række politivedtægtsbestemmelser har samme sigte. Det må imidlertid erkendes, at det ikke er tilstrækkeligt med sådanne simple straffebestemmelser, som vanskeligt kan håndhæves.

Som nævnt i det stillede spørgsmål kan man tillige overveje, om det vil være nyttigt som en præventiv foranstaltning at gennemføre begrænsninger med hensyn til emballageforbruget. I så henseende er det nærliggende at vende opmærksomheden mod forhandlingen af øl og mineralvand, som er varer, der kræver megen emballage, og som på samme tid er de eneste varegrupper, for hvilke der findes et gennemført system med returemballage. Ved at i rette lovgivningen således, at den metode, man for tiden benytter til distribution af øl og mineralvand, bevares, opnår man dels at hindre, at der fremkommer øgede affaldsmængder vedrørende disse varer, dels i en vis udstrækning at undgå uønskede embal-

lagetyper i naturen. Jeg tænker her navnlig på de tyndvæggede engangsflasker, som, når de knuses, er direkte farlige og er vanskeligt nedbrydelige. Med hensyn til andre levnedsmidler stiller situationen sig noget anderledes, idet det er urealistisk at gennemføre returemballageordninger, hvor sådanne ikke findes i forvejen. Der kan her fra det offentlige side kun være tale om at gribe ind over for virksomhedernes adgang til at vælge emballagetyper, som fra et forureningspunkt er særlig betænkelige.

Allerede i 1966 indstillede sundhedsstyrelsen til indenrigsministeriet, at der blev taget skridt til at forbyde brugen af engangsflasker til øl og mineralvand. Begrundelsen var først og fremmest den sundhedsfare, som skår af sådanne henkastede flasker giver anledning til, især for børn. Under behandlingen af denne sag i indenrigsministeriet blev der i Nordisk Råd stillet forslag om en rekommandation til regeringerne i de nordiske lande om at undersøge mulighederne for en ensartet løsning af de problemer, som er knyttet til anvendelsen af engangsemballage.

Efter at sagen havde været overvejet og drøftet med de interesserede parter, blev den fra indenrigsministeriets side stillet i bero, dels fordi man ville afvente resultatet af overvejelserne i Nordisk Råd, og dels fordi det for ministeriet var oplyst, at der ikke fra erhvervslivets side var planer om at indføre engangsflasker.

Efter at indenrigsministeriet i efteråret 1969 havde nedsat et midlertidigt forureningsråd, anmodede ministeriet rådet om at lade spørgsmålet om anvendelse af engangsflasker indgå i rådets overvejelser.

Ved skrivelse af 19. juni 1970 har forureningsrådet nu indstillet, at der ved lov åbnes adgang til at forbyde eller begrænse anvendelsen af visse arter af engangsemballage, og at der samtidig med hjemmel i en sådan lov indføres en godkendelsesordning for nye flasketyper til øl og mineralvand, hvortil der — om nødvendigt — kan knyttes særlige vilkår vedrørende håndhævelse af returneringspligt. Rådet har begrundet indstillingen med, at et sådant skridt er nødvendigt til imødegåelse af den trussel mod befolkningssundheden og forringelse af naturens rekreative værdi, som bortkastet engangsemballage repræsenterer. Rådet har